

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

Y
REDACCIÓ

CARRÈ NOU DE S. FRANCESC

núm. 27, pis 2.^{on}

BARCELONA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 16.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LO REVÓLVER.

Jo festejava llavors ab la Gracieta. Estava enamorat com un ximple.... y era materialista.

L' hi deya qu' era un àngel q'ho senten? un àngel.... y no creya més que ab la materia.

Pobre Gracieta! Era una titona més bona que l' pà, més viva que l' argent-viu, més graciosa que la Campana y més maca que un pom de flors.

Filla de la viuda de un advocat de talent, que havia mort massa jove per deixarlos ab que viurer descansats, la pobra noya guanyava l' pà de la família, fent de modista. Tenia gust y bona parroquia. Contentava a tothom, y no s' cansava mai de treballar.

La seva mare era bona com ella y l'estimava com a les nines dels seus ulls.

Vels' hi aquí una família modesta, que hauria sigut felis, y no 'u era del tot. La Gracieta tenia un germà, en Federico, y aquest sense la mà de ferro del seu pare, s' havia acostumat a llaurar pel seu compte. Havia deixat les aules pels garitos, y al punt a que havia arribat, ja que no doctor en lleys, podia ser doctor en blanachs y negres, en lo monte y la ruleta.

No n' hi havia fetas pocas de reflexions! Pero totes inútils.

L' hi havia parlat com a moralista y com a filosop.

Ell m' escoltava ab tota atenció, 'm feya objeccions, y quan jo 'm creya haver conmogut son cor ó interessat la seva intel·ligència rebelde, ell acababa la discussió, sempre del mateix modo.

La conclusió de tot lo que l' hi deya, era una pregunta:

—Portas un duro?

Un dia vaig haverli de tancar definitivament lo meu porta-monedas.

—Miserable! vaig dirli. No vull contribuir més a la tèva desgracia. Cada duro que 't dono es una estella que tiro al foc del vici que 't crema las entranyas. Tu ets l' amargura, l' única amargura que té la pobre Gracieta, tu ets la copa del dolor que bêu la tèva mare infelis: tú ets lo botxorno de una família honrada.

Ell no 'm vá tornar resposta; pero després de un rato de reconcentració, vā dirmes:

—Ja sè que al mon no hi faig res y coneix la sort que se m' espera.

—Redimeixte, vaig dirli jo.

—Es impossible: hi caigut massa fondo y no puch ai-xecarme'n. Quan no sàpiga ahont donarlas, llavors me clavaré un tiro y tururut dotz' horas.

Jo recordo qu' en una de las nostres discussions filosòfiques, al principi, quan encare m' escoltava, varem parlar un dia del suïcidí.

Jo vaig sostener que aixis com l' home quan d'una carga massa pesada, t' i dret de tirarla a terra y deixarla estar, també té l' dret de desferse de la carga de la vida, quan aquesta l' hi pesa massa.

Res: una teoria materialista.

Jo opinava que l' home té sempre l' dret de posar la

seva materia en condicions de transformarse, y de probar si sera més felis sent una col ó una escarola, que un home.

Una nit, eran las nou. **
Tornava jo de veure a la Gracieta que vivia al Ensanche, y com sempre que anava de nit duya l' revòlver a la butxaca.

Lo revòlver: un argument filosòfich contra 'ls llaides.

A la cantonada del carrer de Ronda trobo a n' en Federico. Avants de que 'm demanes lo duro, l' hi responch:

—Es inútil; no 'n duch cap.

—No vinch a demanarte cap diner. Jo no 'ls necessito.

—Ets rich?... Has fet bonas?...

—No: ja t' ho havia anunciat: ha arribat l' hora de desenllassar aquesta vida miserabile. Tú portas lo revòlver: déixeme'l.

Jo 'm vaig quedar assombrat. Hi havia en les seves paraules un to tant resolt, que vaig estremirme.

—No te 'l deixaré, l' hi vaig respondre «que som ximples aquí?»

En aquell moment pujava un tranya.

—Es igual, vā dir ell: tú veurás are mateix com morro destrossat sota aquellas rodas. Per lo demès, añadi, consti que tots los filosops sou de la mateixa pasta. Moltes teories, y quan arriba l' hora de cumplirlas, feu com los polítichs dolents, faltéu als compromisos. «No 'm vás dir tú que l' home pot desferse de la vida quan la vida l' hi pesa?..

Aquell atach a l' integritat y a la pureza dels mèus principis vā afectarme, y mogut per una forsa involuntaria, vaig darli l' revòlver, dihentli:

—Té: fes lo que més te convinga.

Y en Federico tirà passeig de Gracia amunt.

Pochs minuts després vaig horrorisarme.

—Qué has fet! pensava jo. La Gracieta y la seva mare....! Quin disgust se 'n endurán!

Pero després calculava y deya entre dents:

—Bé, filosofém... la mort de aquest ximple, ¿es una desgracia o es una sort?

A la nit, no vaig poder aclucar l'ull.

Y a l'endemà a las set del demàt me 'n vaig com de costum a la xacolateria, com de costum agafó l' Brusi, registro la gacetilla.... y consumatum est! exclamo al llegir lo tercer suelto que deya aixís:

«Ayer, a eso de las nueve y media de la noche, un joven de unos veinte y dos años de edad, vestido decentemente, estando sentado en un poyo del Paseo de Gracia frente al teatro Español, se descerrajó un tiro con un revòlver. La bala le penetró por debajo de la barba y le destrozó el cráneo horriblemente. El arma homicida estaba a sus piés, y el infeliz yacía en un charco de sangre. No se le encontró papel ninguno por el qual pudiese identificarse su persona. Por orden de la autoridad fué conducido al hospital de Santa Cruz.

»La funció que se daba en el teatre Español quedó por breves moments interrompida, en virtud de la

alarmà que produjo este sensible acontecimiento.»

Vaig quedar anònamat, y no sabent per quin cantó girarme.

Al últim se 'm vá ocorre anar al Hospital. Varen dirme que de déu a onze podria veure 'l cadáver del suicida.

De déu a onze! Y mentres tant la mèva estimada y la seva pobre mare, potser tindrán noticia.... y tú no hi serás per consolarlas en la seva tribulació...

Nada: cap a cala Gracieta.

—Ho creuria, vā dirme la bona dona, que aquell condemnat encare no ha vingut a dormir?

Jo volia tirar pel camí tort, y sense voler, vaig tirar pel recte.

—No l' esperin pas, vaig dir: en Federico no vindrà. La pobre senyora, vā cridar ab desesperació.

—Fill del meu cor! L'hi ha succehit alguna desgracia? Digui... parli...

—Parla, exclama la Gracieta ab los ulls cuberts de llàgrimas. Ahont es en Federico?

Moments de pausa.

Jo tenia la llengua nuada. ¿Cóm dirlos'hi? Y sobre tot «cóm esplicar que jo mateix l' hi havia deixat lo revolver?»

—Pero... tú 'ns assesinas, exclamava la pobre nena? Diges, per Déu qué sabs del meu germà?

—Llavors jo, trayentme 'l Brusi y entregantlo a la Gracieta, vaig dirli:

—Té, llegeix, aquí.

Lo diari l' hi tremolava a las mans. A cada paraula la vew se l' hi feya més difícil. La seva mare obria 'ls ulls com una epiléptica. No se com hauria acabat aquella escena terrible, quan de cop ressona 'l timbre de la porta...

—Es ell! exclama la pobre mare, llansantse a obrir-lo. Una mare may s'enganya: es lo seu modo de trucar.

Y efectivament, era ell, en Federico: ab los ulls embutnats, ab unes grans ulleras, ab tot l' aspecte del home que ha perdut la nit.

Al anar sa mare a abrassarlo plena de ternura, exclama ab desapego;

—Deixim aná a dormir: tinc son.

Jo 'l veia y no me 'n sabia donar comte.

M' hi acosto, y l' hi dich ab vew baixa:

—Es a dir que t' has repensat?..

—¿Qué som ximples? me respon en Federico.

—¿Y 'l revòlver? l' hi pregunto.

—Tens rahò diu ell ficantse la mà a la butxaca y dònantme un paperet. Si vols rescatarlo es al carrer de Barbarà: me n'han donat cincuenta rals de empenyo.

P. DEL O.

PLAZA DE TOROS.

Tercera funció gimnàstico-taurina, dada en la tarda del domingo 20 de Julio.

Con cada cartel capaz por sus dimensiones mayúscula de entoldar la calle de las Moscas en toa su es-

tension y estrechez anuncio la empresa de nuestro circo taurino el grandioso espectáculo del domingo pasado.

Como primero faltaria er sol que yo a mis compromisos porque tengo mi honrilla y mi mi (me paese que esa expresion está en su lugar y m' adecuada, pues si hablando de otro se dice su aquel al hablar de yo tengo que icir mi mi) es er caso que en cuanto asoman por las esquinas de esta ciudá los papeles en cuyo centro y estremidades se destaca la efigie mas o menos verdadera de un pupilo del señor Carrizuri y quien ice el señor Carrizuri ice cuarquier otro patron, ya me tienen andando hacia el lugar de las hazañas de la gente de bronce, pa ver si suseo algo de extraordinario que varga la pena de referirlo en letras de imprenta, que es el carácter ma claro que se conoce pa que pueda ser leido de gorje y vuelta cuarquier escrito que se escriba.

Bajo este supuesto desempues der paseito indispensable pa llegar hasta allá, di fondo en la casa der redondel, me senté y como si saguardara mi presentacion, en cambio de la del presidente que no se dejó ver enojao tal vez por no llevarse a efecto la corria de pollinos que estaba anunsiada, rompió la banda con una senserà mu ajustada pa desajustar los timpanos menos finos y se echó ar circulo redondo er zeñor Colleen.

Vestia como siempre y si cabe mas mal enfarsellao que nunca, pasó er alambre, hizo posturas y muecas, se quitó las zapatillas, los calzones y la camisa; si tuviera un espejo delante pa ver su mala facha y un poco de pesquis pa conoser que er público barcelonino, no es er concurso aplegao en una feria de lugá, manque sea la de Verdú, no se presentaria con una negligé tan descuidao y de tan mal gusto. Y esto que ya se le ha aviso la mar de las veces y como si se contara á la pared.

Alüego salieron montados en velocipedos mister Latine, este seria á propósito pa icir la misa, y miss, Ros-sa, (Er nombre le escae; es ma rubia que una pelucona). De veras, que me la traigan: A la mis, o á la onza? dirán uztedes.—A las dos, no refriremos, siempre sargo asi yo de los compromisos a que da lugar una preferencia de elección.

Corren encima de un tablao, á la tercera vuerta ella se diría «ya en tengo bastante» y se retiró. Mister Latine siempre montao y dando vuertas fué colocando jasta una docena de siva, pasó girando y giravorteando con cää curva má rápida que la que jace el tranvia al acercarse la calle Ancha y desempues de una en una y de dos en dos las fué quitando pa desembrassar de estorbos el tablao. Entonce sin que parara er velocipedo se encaramó á la grupa la miss, se puso de pié, se subió á cuello y cordero del mister, luego á corte de San Cristóbal enano; y en esta postura y de esta manera se subió á un tablero inclinao que como una balansa se decantó á la otra parte en cuanto se pasó de la mitad. Esto se amenizo con fuegos artificiales y disparando un par de pistolas la miss. El mister domina er velocipedo le hace obedecer como un horrgo y apesar del peso de la miss á sus espaldas, lo hace anda mu inclinao casi tocando ar suelo y con cada mareja y trangula que er que lo vé no puede menos de esclamá: Juy que mala mar que jazel! El trabajo del mister es lucio y digno de que se le aplauda, como á fuer de entender que lo entiende lo jizo la concurrencia.

Nestor y Venoa tenian a su cargo la tercera parte. Se portaron como saben y como quieren cumplir.

El sarto terrible lo dió á mayor elevacion que al otro domingo. Como cada fiesta lo da desde mayor altura, á continuar de este modo por arto que este el espacio se le va á acavá mu pronto y entonce vean ustedes que compromiso (desde donde se echa?)... Ya lo sé, es una idea que se me ha ocurrido, de desde el brocal de uno de los pozos de Moncada al fondo... Si, que puede echarse y sin peligro de que se ahogue, porque el agua es como todo lo demás en donde no hay no brota. En quanto ar salto es morrocotudo y da escalofrios de miedo y jasta el redondel se estremece de pavor, y de miedo, y de la sotregá tan fuerte como recibe.

Desempues er mister del caballo de mecanismo se las apostó en correr en un brioso corcel montado por el señor Lara. Er caballo corria al trote y no obstante no pudo conseguir ventaja en las dos vueltas que dió al rededor del circulo. Ya pueden echarle galgos al señor mister, es como si le echaran anis de pulga.

Concluido lo anterior vino la parte taurómaca. Salió una cuadrilla apañaos los diestros con fraques, pantalones blancos y chimeneyas. Los picadores montaos en jumentos vestian de general, con tantos galones, fajas, cruses, medallas, plumas y plumeros como si fueran de verda. Er toro sortao arreplego á un arlequin y lo volteó dos veces sin mas consecuencia que las trompas que recibió y cuyos efectos si no se conocen hoy se conoceran mañana.

Los dos toros pa diversion del público divirtieron á

tó el gentio, excepcion hecha de un menestral que besó el santo suelo por alante, y por atrás, en salva la parte, le besó er bicho á el.

La función terminó temprano; á las 6 y cuarto.

Pa el dia de San Jaime, se ice, y se asegura que á mas de las habilidades de los célebres gimnastas ya conocidos, se mataran dos toros. Esto debia ser, y la empresa lo entiende; el dia de San Jaime es de rigor que haya toros en Barcelona, y no es de buenos patriotas faltar á las costumbres, y semos ó no semos. Adelante pues con los faroles y á la plasa el viernes too quién se precie de buen hijo de la ciudad de los concelleres venidos mu á menos.

ANDALUZ DEL CLOT.

LO QUE PASSA EN LOS TEATROS.

Y vels'hi aqui qu' era diumenje y feya molta calor, y l'pobre Benet acabat de dinar prengué 'l barret y la canya d' Indias y sortí de casa no tant per cumplir ab la seva tasca com per pahir los macarrons guisats ab lo such del estofat, y la llagosta que ab una picada la Tecla l' hi havia dat per celebrar la festa.—Perque á casa hem sigut sempre catòlichs y 'ns ha agratit principalmente cumplir ab lo que la ley de Déu 'ns mana.

Y aixis vá ser que tot xano xano, per acabar de santificar lo diumenje me 'n vaig anar Rambla amunt, y arribant á la plassa de Catalunya 'm vaig dejar caure al Circo de caballs.

Quanta gent! Välgam Déu! Semblava que ho donessin.

Las gradas, los palcos, las cadiras fins los corredors estaban invadits.

Jo b' vaig cridar y hasta vaig repartir alguna trepitxada: pero jaí ni por esas, ningú vá voler cedir ni un dit del puesto qu' había conquistat, y aixis vá ser, que vulgas ó no, vareig tenir de renunciar á seure á la cadira.—Valga pero que casi tot lo que feren vá passar en l'aire.

Aixis esperant que la cosa s' aclaris un xic vaitg poder admirar los equilibris de Mr. Alvante que va fer més que un ministre espanyol per conserva 'l poder.

Després vá sortir la familia Chiesi y ab los salts y tamburellas, 'ns vá entretenir altre ratet, terminant per pujar en lo trapèci y fer totas aquellas volteretas un digne competitor d'en Lectat.

Mes jo com qu' eslabà dret, vaig arribar á cansarme, y a ferme molt mal los peus y no tenint esperansas de poder arreplegar 'l meu puesto; vaig renunciar al demés qu' encara debian fer y prenenent las de Villadiego vaig passar al Buen Retiro.

Apenas vaig entrar, sortiren á recibirme la colla de galifardeus que forma la plaga d' istiu d' aquella Empresa.

—Ola senyor Benet? 'm digué 'l Nubiolini. ¿Qué tal, que l' hi ha semplat del Cantoni?

—Pero home si ara arribo.

—Donchs escoltil y diguim si en lo temps den Badiali, Tamburini y Pastanaguí habia arribat á sentir una vœu tant preciosa.

—Caratsus! ja sab lo que diu?

—Si senyor, jo l' hi asseguro.

—Pero, si en aquell temps vosté encara era á las calderas de 'n Pere Bottoro.

—Bueno home. Mare de Déu! tot ho pren al peu de la lletra, vull dir que 'l senyor Cantoni té una molt bonica vœu y que....

Lo guilin, guilin de la campana vá venir á rompreli 'l fil y 'm va librar de sentir una pila de cosassas de tots aquells pipolis que treyent lo nas al mon 's creuhens saberne prou fins per dar llissons als mestres.

Casi donchs sens despedirnos, vaig anar al meu assiento, puig ja tiraban taló.

Cantaban la Sonambula en Cantoni, la Ferrer y 'l basso senyor Visconti, y á la vritat, 'ls asseguro no 'm va desagradar gens.

La Ferrer, ja la coneixen, es una artista que no fa res malament.—Te poqueta agilitat, pero afina sempre y sobre tot, es treballadoreta, aixis es, que en el aria y duo y hasta en lo rondo, vá tenir una pila d' aplausos.

Lo Cantoni D. Juan (aixis no 's podrá confondre ab aquell célebre Can-toni d' aquest hivern, que millor hauria estat posat ab una cantonada que en las taules del Liceo.) Donchs com los deya, lo Cantoni 's podria ben dir Chan-flani, tan té la vœu estensa ben timbrada y bonica, pero del resto, això es de saber cantar, maneras, etc., etc., etc., cucurulla. ¡Que resulta? que clava cada pinyon més gros que si fos de presech; pero vamos res més, res més.

Lo Sr. Visconti, Déu nos en dó, si no volgues fer tan lo guerrero, creguin que 'l podria ajustar fins un Empressari d' hivern ab quartos, pagantlo enrahonadamente.

Vaja que ben garbellat tot ab tot va ser una Sonambula que 's podia escoltar estant sempre despert.

Un musiu que tenia al meu costat 'm deya «Mes eete musique me fet endormire, je vis asure que cel de Nouvelles e tut une otre chose. En fin....

—¿Que diu? ¿De quina música parla? ¿De la que fan los grills ó b' las ratas corren per dalt de las taulas?

—Mes qua je ve dire la grrrrrran musique francesa, interpretée avee de ceecelebres artistes frances?

—Fugi home si qui sab ahont paran.

—Mes.....

—Cal hombra si dimecres varen arreplegar los trastets y 's varen allargar ab aquesta grrrrrran Música, drets cap á la seva terra.

—Mes é Mr. le Directeur.

—Qui l' empressari? S' en ha anat á l' Amèrica á fer fortuna per tornar l' any vinent á indemnisiá á l' Ignaci dels cuartos que l' hi ha fet perdre ab lo teatro y 'l cafe.

—Je m' en alegre.

—De que? De la perduta?

—Non de l' indemnizacion.

—Donchs yo també.

—A Dieu.

—Bonsoir.

Y aqui tenen lo qu' va passar diumenje á un servidor de vostés,

BENET.

LO MATRIMONI.

EPÍSTOLA SATÍRICA, Á UN AMICH.

CONTINUACIÓ.

IX.

Pago la quinta ab prou seynas, demandant enmatlevant, y ja tenim lo noy libre faltantli no més dos anys per acabar la carrera. Ah... me n' havia olvidat, ara la noya 'm festeja ab un trós de militar que viu en una dispesa que tenim casi al davant.

No n' està poch de contenta: si, si; galons y entorrats, aixó l' hi acomoda á n' ella... pero jo estich escamat, y aquesta gent del exèrcit may m' ha pogut agradar.

Mes del militar y d' ella no 'n faig per vul massà cas: lo que era a mi m' amohna es lo noy: lo gran bergant, després que hi fet sacrificis per librarlo de soldat, ara 'm surt ab la xeringa de que aviat se 'm vol casar.

Y ab aquí? Ab una mossota garronera del veynat, ab més taras y defectes: que un vestit plé de retalls. Jo no 'm cango, 'l sermonejo, pero, jaí hi està engrescat y diu que si jo m' hi opso se 'n va de casa y en paus.

Aquell militar que 'd deya, me v' per l' altre costat a dirme que vol la noya, y com no l' hi vull donar perque se qu' es un tunante, un sàtio y un mort de fam, me diu que per mentecato me la farà segrestar, y llavoras... veils nolis serà la seva meytat.

Per completar més lo quadro la dona se 'm ha agravat; y fa ja quatre senmanas que no pot donar ni un pás. Es a dir qu' entre la dona, la noya y 'l militar, y 'l xicot y la xicoteta, y 'ls de sobre y 'ls de baix, han lograt al fi posarme un cap com uns tres quartans.

Qué faig! de qui modo surt d' aquesta mar de treballs? Deixo casá á la minyona? Deixo casá al bordegas? Deixo que 's mori la dona?... Si aixis jo trobes la pau! Mes... no vull desesperarme; dech quedarme consolat pensant qu' encara podria tenir desgracias més grans.

Ves a mí qui 'm assegura que si 'l meu fill 'ges estat un criminal, un pillastre, no podia parar al pal! Qui 'm diu que la mèva noya, deixant punts més delicats pero no per xo impossibles, no podia tot ballant caure, trencarse una cama, ó la nou del coll, ó un bras, y quedarme estropellada per tota una eternitat!

Y que á la mèva senyora en loch de agafà aquest mal que no més la té baldada, no l' hi podia agafar un arrel de bojeria! Vaja, digas, que es vritat? Per xo es que jo m' hi conformo.

tirantmbo total detrás,
y deixant que tots ells fassin
lo que 'ls hi passi pe 'l cap.

(Se continuará)
C. GUMA.

ESQUELLOTS.

Un' altre roba per medi de una mina.
Aquesta vegada l' hi ha tocat lo torn al Sr. Bonnin,
joyer del Carrer de l' Argenteria.
Era diumenge: la família havia anat à passá 'l dia à
la torre: torna la criada al vespre, tracta d' obrir una
porta que dona al carrer de la Fenosa: arriba un fill
del Sr. Bonnin, y ab molts esforços logran obrir la
porta: estava fermada per dintre ab una corda.
Desordre per tot. Al peu del taulell lo forat de la
mina, una caixa de ferro de guardar caudals despanyada
.... Havian volat 2,500 duros en metàlic, moltes joyas,
moltes pedras preciosas, en fi, tot lo que tenia algun
valor.
Un detall: hi havia barrejades pedras falsas, y aques-
tas los lladres ván deixarlas totes.
Quins espigolets!

* * *
Are que 'l mal s' ha fet, diuhen que l' Ajuntament
practicarà una revisió de las clavegueras.

«L' Ajuntament?
A veure com s' ho farà lo Sr. Fontrodona per pas-
sarhi.

Una comissió del Ajuntament diu que vā anar à Sans
en busca de terreno per ferhi un cementiri.

Es una gran idea; no pot negarse.
Axis hasta 'ls impenitents que 's morin anirán à
Sans. Es á dir al cel.

La Diputació anuncia que despatxará apremis dintre
15 días contra 'ls Ajuntaments qu' estigan en descubiert.

Un arcalde de fora deya:
—Això ray, si no es més que per estar en descubiert,
ja 'm posaré la barretina.

Encare portan los municipals los capots d' hivern.
Explicació d' aquesta anomalía.
Arreconats los municipals à una cantonada no fan
res en tot lo dia.

Ab los capots d' hivern al menos suan, y cumplieixen
lo precepte divi: *Ganarás el pan, con el sudor de tu
rostro.*

Al Circo ecuestre ha comensat à funcionarhi un in-
dio. Jo crech qu' es un negre. Pero pèl cas es lo mateix.

Lo liguen ab fortas manillas y ell doblega 'ls brassos
de una tal manera, que hi passa 'l cos, aixeca vasos d'
aigua, y se 'ls posa al darrera de las camas, sense
vessarne ni una gota, y fins juga à juli ab las mans en-
manilladas.

—Sembla impossible! deya un concurrent.
—No 'u estranyis, responia un altre: es que sent
aquests ensaigs vā tornar negre.

—Vostés prou se creyan veure 'l dissapte un bon
eclipse de sol?

Donchs varen venir los núvols y ván taparlo.
¡Cá si hem arribat à un temps, que fins los eclipses
que avants los davan de franch, are ván pels núvols!

Un robo: à la corbeta «Sant Joan Batista» varen ro-
barli 'l cab ab qu' estava amarrada à terra.

No se 'n van endur la corbeta y tot perque no 'ls hi
cobia dintre de la butxaca.

D' un berganti anavan à robarne l' ancla, pero 'ls hi
várelliscar, y vā caure 'l mar.

¡Cá, si avuy robar un ancla es com avants robar un
medallón de relletje!

Història de amor.
Ell té dinou ó vint anys, y estudia dret: es un jove
rissat, elegant, aristocràtic.

Ella 'n té vintvuit ó vintinou y fá de raspa. Es la
criada de la casa.

Un dia, després d' escutar la calaixera fujen aquests
nous Pau y Virginia, cap à Sant Sadurní de Noya.

Desenllas:
Los mossos d' Esquadra 'ls sorprenden, y tornan al
jove estudiant de dret als brassos de la seva mamay.

* * *
Segona part.
Ja accompanyan al jove enamorat à casa un capellá
perque 'l converteixi.

Y 'l jove enamorat s' escabulleix, sent que Sant
Sadurní de Noya 'l tira, y cap à Sant Sadurní de Noya
faltan estudiants de dret.

Lo governador s' ha encarregat d' arreglar l' as-
sumpto.

* * *
Y vels' hi aqui un estudiant de dret..... que vā dret
al bulto.

A la presó un près que té 18 anys de presiri s' ha ca-
sat ab una presa cega.

Res, intents desesperats. Volia veure si ab la crèu
del matrimoni acababa d' ensorrarse.

* * *
Lo mès trist es la pobre cega.

Si 'l seu marit té 18 anys de presiri (com ho havia
de veure sent cega?)

Las canyerias d' aigua s' esbotzan.

Y are podrán dir los admiradors dels pous de Mon-
cada:

—Hi passava tanta aigua que s' han reventat.

Si, es cert: s' han reventat.... de riure.

Las dos últimas funcions de la Plaça de Toros del
divendres y diumenge pròxim llamarán molt l' atenció
y donaran sens dupte bonas entradas à la empresa.

Entre altres exercicis notables dels famosos gim-
nastas inglesos *Nestor, Venod y Colleen* lo primer, tom-
bat d' espàtulas, farà un salt de una altura de 115 peus.

També lo célebre velocipista anglés, convertit en
torero, sortejarà un toro andalus de 5 anys sols, ab lo
velocípedo.

Gran Carrousel, per la família Correca, tirant carre-
tons romans, ab 1,000 rals de premi pèl que guanyi:

Corrida d' un novillo per una quadrilla de estudiants
molt plagats, dos novillos més ab premis pèl públic y
que s' jo quantas coses més.

—¡Quina amagada d' ou!

—De qué tracta?

—Res home, figúris que aquell brrrrriòs Mosquit
que à la caiguda de la fulla fá de vegades la pò à certa
classe de gent que vè d' Italia, tira, nada mènos (hor-
rorisintse) que !!!!!!! CENTS NUMEROS!!!!!!

—Y donchs trets los cambis, regalos, y etc. etc. etc.
etc. que li queda per lluir el briò?

—L' hi queda un centenar de exemplars per fer creu-
re à quatre trompas que anunciant los seus productos
per medi d' aquell animal, fan alguna cosa.

—Benaventurats los mansos perque, per ells serà
tota la palla del paller de casa!!!

SERENATA.

«Nena hermosa, flor galana,
reina amada de mon cor,
no sigas, per Déu, tirana;
surt à mitigarne, Tana,
de mas penas lo rigor.

»Testimoni n' es lo cel
del desesper que 'm consum,
y més d' un brillant estel
podrà díre mon anhel
ab sa tremolosa llum.

»De ma guitarra l' accent,
si l' escoltas ab pietat,
te dirà lo soch ardent
que en mon pit l' amor encen
desde que 'm tens encegat.

»Vina à darmme una esperansa
que sostinga mon amor;
surt y calma la migranya
de que 'm' ompla l' anyoransa
abalintne mon valor..

D' eix modo, ab veu de sirena
cantaba 'n Pera à sa Tana
y ella no 'l sentia jo, pena!
perque era la pobra nena
més sorda que una campana.

CASTELL DE TRONCS.

QUENTOS.

Vostés recordarán que à la baixada de Sant Miquel
avants de tirarre à terra l' Ensenyansa, hi havia una
farmacia del doctor Delaigua.

—Déu lo quart, diu un foraste, no viu aquí De-
layqua.

Un practicant qu' era molt aixerit, vā respondre:

—Si senyor, de l' aigua vivim: ¿qu' hi ha que dir?

A un jugador se 'l hi mor' la dona.

—Estich desconsolat deya, jo portaré dol tota la
vida.... Y sempre que jugui à trenta y quaranta, an-
yadi ab molt sentiment, apuntaré sobre 'l negre.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una primera invertida
vaig aná à pendre un segona
à casa de una minyona
que l' asymo més que à ma vida.
¡Quina sort! Sent à n' allà
me diu si vull sè è un bitllet
(que per cert la grossa ha tret)
que havia anat à comprá.

Y per poderli apuntá,
com que jo no duya res,
ella ab molta candides
lo seu tot me vā deixá.

CÓMIC D' HORTA.

II.

De la tres al revés-hu
estich molt tot, y es lo cás
que vaig tenir un dos al brés
cuidantme més que ningú.

RALIP.

ENDEVINALLA.

Carlos VII ne té una part,
l' altre son parent Enrich:
ja lector res més te dich
serveix pèl fret. Au qu' es lart.

JENANI.

TORTURA.

Vegin com s' esplican una cosa. Un amich mèu es fill de
Sans, y no obstant vā neixe y vā ser batejat à Barcelona.
Donguin l' explicació.

CACASSEKO.

ANAGRAMA.

En Fernando d' Antequera
vá primera;
al parlament de segona
la corona;
que lo mon un gran mar es;
tothom tres
Mes si 't vals de una mala art
pobre quart!
Cinch lletras y quatre tots,
sabé 'u pots.

ISAAC.

PREGUNTAS.

1.º ¿Quin es lo fruit que sent petit es masculi y sent gros
es femení?
2.º ¿Quin es lo fruit que à cert temps del any, arriba à
donarre per res?

TREPITJA ESPINAS.

FUGA DE VOCALS.

L. I. I. I. d. I.
I. c. st. m. s. d. n. p. t.

PEPA Y LOLA.

GEROGLIFICH.

:

+

Rostchild

Xifré

Salamanca

+

T T T T T

T T T T T

TEODORO RODON.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

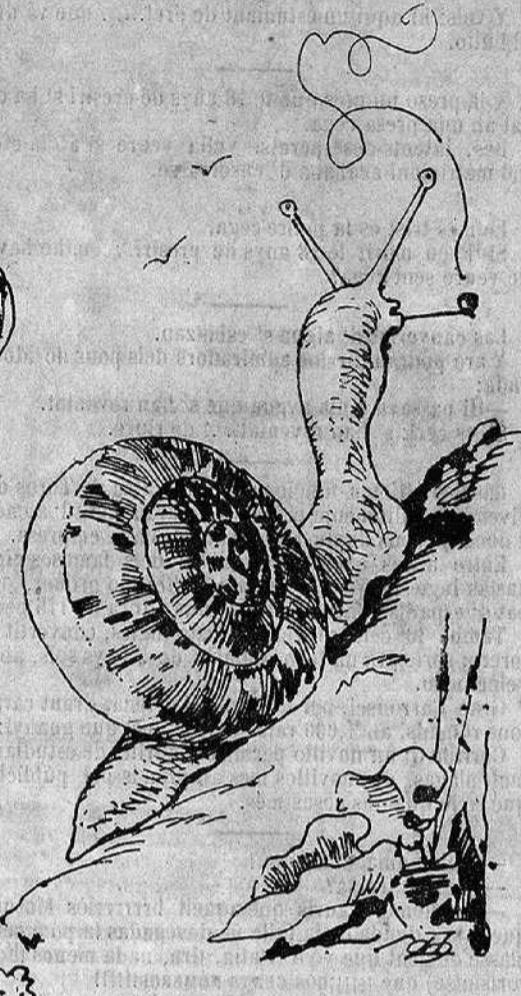
- XARADA 1.—Anémona.
- IDEM 2.—Didot.
- MUDANSA.—Tana, cana, pana, mana.
- FUGA DE VOCALS.—Si aquesta fuya endavinas
te asseguro que 'n sabras,
à veure: una nena nana
y una nina es tot igual?
- CONVERSA.—Pilar.
- LOGOCRIFO NÚMERIC.—Martorell
Portella
Torelló
Lloret
Roma
Llét
Re.
- COMBINACIÓ NÚMÉRICA.—8 9 3 2 5
5 3 8 9 2
9 5 2 3 8
2 8 9 5 3
3 2 5 8 9
- GEROGLIFICH.—Sobre gustos no hi ha res escrit.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

BESTIAS CONEGUDAS.

L' escarbat Bumbum
que posa oli en lo llum.

Lo cargol que treu banya
y puja á la montanya.

La Sargantana que treu lo cap
y son pare véu penjat,
á las forcas de Mallorca.

La llebra que fà bondat
per fer ploure á Monserrat.

Tira Peixet!

Lo gat dels frares.